

ANY 1917

CARNAVAL

Núm. 10

Margot

10 centims

Dibuix den Milla

—Trobo que fem molt bona parella; vostè va de Lluís XVI i jo vaig de Lluís Megia.

IRIS-PARK

Valencia, 179

DISSABTES
Balls extraordinaris

DIUMENGES i
FESTES

Tarda i nit
Grans Balls de disfreses
Grandlós Programa de
BALLS MODERNS

SALÓ JAPONÉS

Rambla Canaleles, 7 **AL PETIT**

- Telefon, 1871 - **PELAYO**

Aperitius i Sopars — Fox-trot

*Bons ballaires: sols la gent de gust
va al Japonés*

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE

COBERTS 5 PTES.

ORQUESTRA VERDURA

Restaurant EXCELSIOR

Rambla del Centre, 34

Telefon 4143

Tots els dies, aperitiu
et sopers-tango, pre-
nent part:

Isabel Moreno
Princep de Cuba
Malatzoff, etc.

Restaurant de primer
ordre

Lloc preferit pel públic
elegant

EDEN CONCERT

Assalt, 12

Telefon, 3332

TOTS ELS DIES, TARDA I NIT

AVUI DESPEDIDA de la monísima artista

Eugenia Roca

Les Papillons

Lily Tresor

Chisperita

Gloria Nardi

Floriana

Napolitana

i altres 40 belles artistes

A Barcelona no hi ha cap persona
de gust que no frequenti l'EDEN.

TEATRE ELDORADO

Gran èxit de la genial cançonetista **RAQUEL MELLER**
Succés de la monumental pel·lícula **LA MARE**, sublim creació de
ITALIA VITALIANI

CINE BOHEMIA

Les Millors pel·lícules són estrenades en aquest Cine

PALACE CINE

El més elegant i distingit :: Pel·lícules exclusives

TEATRE CONDAL

El Cine més gran i més concorregut del Paral·lel
Estrenos diaris

BOHEMIA MODERNISTA

La millor i més gran sala de ball de Barcelona
Grans balls tots els diumenges i dies festius tarda i nit

* * Els més grans balls de disfreses * *

TIPOGRAFIA PERE CASO

UNIVERSITAT, 137

Treballs
Comercials i de luxe

—Ja es fort aquest llibre?

—Ja ho crec, es de

“LAS ONCE PUERTAS”

Ronda de Sant Pau 56 i Cera, 44

Llibre per a matrimonis ben i mal avinguts-Cadires per a assegures-Armaris llunatics-Taules per a dinar, sopar i esmorzar-Matalassos per a matrimonis de llana, quadres pintats al oli, Somiers sense orquestra, coxins llans, ploma, miragüeno, Lavabos, Tocadors (no de guitarra) Tambores, Bufets, Trinchants, Silleries i mil millions de pensos més, Portlers per a montar pisets al districte sis... i als altres

Entrin per la porta que vulguin

DIMENYES I FESTES, TARDANIT, BALL DE SOCIETAT

Febrer en el Jardí d'Hivern

Balls de màscara espectaculars 13, 20 i 27 Janer i 3, 10 i 17

RONDA DE SANT ANTONI, 62 i 64

VENUS SPORT PALACE-BALL

AU CABARET DU TANGO

Rambla del Centre, 12

•Café Rio de la Plata•

Cabaret a l'estil dels de París - Centre de reunió de l'aristocràcia de la nit - Les nou hores de “grimegia” nocturna-Alegria, tango i locologia - Si voleu pasar cinc minuts fora del món, visiteu el típic **CABARET DU TANGO**

Telèfon, 1195

Fàbrica de llibres ratllats i papereria

FRANCESC SALELLAS

Corts Catalanes, 644

: Telefon, 3514 : **Barcelona**

TABARIN MORITZ

APERITIU I SOPARS TANGO tardes i nits

Están preparats 10 succulents ressopons amb ballaruga i gatzara, Tzigans Corella, Salons

:- independents, Carta variada :-

Gran èxit de la sensacional parella de ball

LOS DEL PLATA

SEPÚLVEDA, 22 i MONTANER, 214

Telèfon 2044

GRAN IMPERIO

RONDA DE SANT PAU, 34, 36

Telefon. 4584

CAFÉ-RESTAURANT

GRANDIOS I ELEGANT BALL

TOTES LES TARDES I NITS

CONSUMACIONS SERVIDES PER

18.000 ELEGANTS CAMBRERAS

TOTES SENSE NOVIO

BARCELONA, 17 de Febrer de 1917

REDACCIÓ: Taberna «La Catedral». Lleona 14, de 7 a 8 $\frac{1}{4}$ tarda.
Tota la correspondència, tant de col·laboració com administrativa, dirigir-la a aquesta Admció: Concell de Cent, 317, 1.er

PREUS DE SOTSCRIPCIO

Espanya: trimestre. . . . . Ptes. 2

Estranger: Està massa malament, per ara.

La responsabilitat dels treballs a càrrec dels autors.—No's retornen els originals.

Margot

30 centims

QUESTA vida jo no sé si serà trista però avorrida si que n'és, i forsa. Avui cols, i demà cols, i cols demà passat, i sempre cols! ja estic encolada. La vida alegre no es pas lo que jo'm creia, la veritat.

Aquesta passada setmana, que amb el fanc, i la pluja, i el fret i la neu, ha sigut la mala setmana de totes les dones alegres de Barcelona, he sofert lo que no's pot dir. El procurador tenia la dona a Ribes, als sports d'hivern—els sports d'hivern! que'n son d'ingnoscents els procuradors!—i va tenir la gran pensada de venir a passar a casa aquets dies. El pobre, com que ja comensa a tenir anys, o ja acava de tenir-ne, necessita escalfor,—escalfor familiar—i jo li serveixo de braser.

I jo estic rabiosa aquets dies, rabiosa. El méu entreteniment, el de Sans, se m'ha distret, m'ha desaparegut. Potser també's dedica als sports d'hivern, tot pot ser en aquest món de mones!

I cinc dies de procurador a tot drap son masses dies, i massa procurador: jo estava, abans, plena d'alegria, plena de salut i plena de tot arrèu on deu ser plena una bona barcelonina com cal. I are, després de la mullena d'aquets darrers dies, després de la broma del procurador,—m'ha tornat a llegir el drama, li havia d'arreglar un braseret pels peus i una manta pels genolls, i vinga tasses de caldo, i més tasses de caldo que era un fàstic,—m'he quedat neulida i arrugada com una mala cosa.

Ell per a distreurem, me contava aventures de la seva joventut, de quan tenia vint anys, com si vint anys els hagués tingut alguna vegada! Ell qu'és procurador de tota la vida!

I jo també en tenia de fret, però el méu fret no's curava amb mantes ni amb brasers. I el gueto no'm servia més que de destorb.

Al llit se queixava i somniava tota la nit de mala manera. Com que jo li feia perdre la son, qu'és lo únic que pot perdre el pobre home, però no li feia passar el dolor! I tota la nit se la passava revolcant-se com si hagués menjat picant, i donant-me la llauna, qu'és també lo únic que'm pot donar, i més sovint de lo que jo voldria.

I, mentres, a fòra, al carrer, a tot Barcelona, la gent reia, i's divertia o bé pensava divertir-se,—que bé a ser lo mateix si fa o no fa,—cridava, ballava, menjava entrecots amants amb *confetti*, i s'emborratxava amb xampany de a pesseta la copa.

Un adroguer, una dona i un mico

En Rafelet es un adroguer com tots els adroguers: beneit i un xic curt de vista. Tot bon adroguer que s'apreciï si no reuneix aquestes dugues condicions no va enlloc. I un bon adroguer que s'apreciï,—i més si es ros, un ros de blat de moro, com en Rafelet,—ha d'ésser un home disposat a anar a tot arreu.

Físicament en Rafelet es un noi roig, lluent,—aquesta lluentor de tocino de tots els adroguers—ni massa alt ni massa baix, grassó, rodonet com una butifarra de sanc i ceba, amb un nas que se li menja la cara, una boca torta i un ull que se li distreu. El seu cap, damunt les espatlles, es una olla a punt d'arrencar el bull, i les orelles, rojes i desmesurades, son les nances d'aquesta olla.

Moralment, ja ho hem dit, es un beneit.

En Rafelet està de dependent en un d'aquells *colmados* del carrer Nou que, com les famoses fondes del famós carrer, reben tota la nit. L'amo es un altre Rafelet, però amb més carns, més greix, més mal genit, i, si pogués ésser, més beneiteria. Aquest amo té un mico. Es molt estrany i molt fastigós aquest mico, però hi han homes més estranys i fastigosos que ell.

Aquest mico, no sabem perquè,—els adroguers, en el fons, son una gent molt estranya,—se diu «Lerroux». I es una mica sentimental i sicalíptic com un poeta de la *Lliga*.

En Rafelet, com tots els Rafelets que en el *mundo han sido*, te xicota. Una xicota qu'és de Cornellà, però que ho dissimula molt bé. No cal dir que també es beneita,—si no en fos no voldria saver res amb en Rafelet,—però es bonica com un sol.

I heus aquí la tragedia. En «Lerroux» està boja-ment enamorat de la xicota d'en Rafelet, que, dit sigui de pas, se diu Quimeta. La seva passió es una passió romàntica i platònica. De segur que, si sapigués escriure,—no en sab ni li fa cap falta,—s'esbravaria en versos. Perquè els micos, quan s'enamoren, son tan ridícols com els homes. Però com que no en sab s'esbrava d'una altra manera. Una manera usada també pels homes, encara que fassin versos i votin la candidatura de la *Lliga*.

I en «Lerroux», s'aprima, s'aprima, fa ulleres, no

Dibuix den X

—No'm convides a sopar?
—Deixem-ho per l'any que ve... si
s'han abaixat les subsistències...

te gana, ni humor, ni res de lo que ha de tenir un mico amb circumstancies.

L'amo d'En Rafelet diu:

—No ho entenc. Aquest mico me l'han canbiat. S'em fon com una candela.

Aquest carnaval la Quimeta i en Rafelet s'han disfregat. Ja us podeu suposar de què: de lo que's disfrecen tots els adroguers. De pierrots. Ell feia llàstima: semblava un paquet. Ella ja no feia llàstima. Les dones quan son joves i boniques no'n fan mai.

I això, aquesta honesta pensada de la felix paella, ha sigut la desgracia d'en «Lerroux». Al veurer a la Quimeta vestida d'aquella manera, que semblava un cromo del xacolata, se li han encès els ulls, se li ha estremit el nas, ha badallat, i se li ha entabanat la quà. I ha fugit a amagar-se a sota d'unes caixes de sinalcos.

Al tornar del ball, plens de paperets i de ganes de tornar-hi, en «Lerroux» ja era mort. Havía mort sota el caixó del sinalco. I el galeno ha diagnosticat:

—Ha mort tuberculós. Era un mico massa sicalíptic. L'ha matat l'amor.

I la Quimeta, qu'és un xic romàntica:

—Pobret! Pobre «Lerroux». Ha acabat com la Dama de les camelies!

WILLY

—Are treuràn an en Pitarra de dalt del monument per a posar-hi el cuiner del «Cosmos»; és el millor «cok» de Barcelona.

COSMOS-BAR

RESTAURANT-XACOLATERIA

SALONS PARTICULARS

Plaça del Teatre,

Telèfon, 7294

OBERT TOTA LA NIT

Mlle. Choupette a Barcelonā

Mlle. Choupette?...—Oui, ma chère. Es una deliciósissima copine de MARGOT, qu'ha tingut la sort,—anava a dir la fatalitat—d'arribar a Barcelona aquets dies de Balls de Mascaretes estantiços. *Figurez-vous* una silueta en la que's mostra tot l'encís de les curves femenines, junt amb una gracia *tout à fait* adolescenta: figurin-se una cara pura de perfil, animada per l'expressió, que tan aviat és de picardia com de serietat, d'uns *charmants* ulls blaus, intel·ligents sempre; en la que hi floreixen un llavis prims, d'una movilitat extraordinària; una auleola de cabells rossos correspon a una pell d'una finor i d'una tebior esquisides, més blanca,—i segurament més dolça,—que el sucre... blanc. Un coll delicat, uns braços d'una coqueteria casi serpentina, un cos de *fausse-maigre* de les més *cambrées* i unes cames fines i nervioses de dançatriu, complementen els encants d'eixa exquisida criatura. I are vostès diràn:—Sembla que aquest senyor n'està molt enterat...—I pensaràn mal. Doncs no'n pensin, perquè l'haver tingut la sort de poguer admirar tots els *charmes de Choupette*, la dec, com si diguessim, a la *casualitat*. Veuràn que, l'altre dia, mellor dit: l'altra nit, vaig anar com solc fer-ho sovint a visitar a MARGOT. Com que soc, com aquell qui diu, un de la casa, vaig obrir la porta de les habitacions particulars sense avisar, car tinc per mis per fer-ho aixís... i calculin la agradabilíssima sorpresa que vaig tenir al veure que MARGOT se trobava en companyia d'una senyora—la qu'he tractat de descriure are mateix,—la qual estava en *train* de pendre son *tub*: al mig de l'habitació, una mena de *palangana* quasi tan gran com una banyera, i al mig de la *palangana* Mlle. Choupette, dreta i desproveïda de tota indumentaria, que s'estava acariciant aquell bé de Deu d'*anatomia*, amb una esponja fumejant d'aigua calenta... —Oh!... *pardon!*...—vaig exclamar, fent acció d'entornarmen. —*Monsieur*... —va dir Choupette quedant-se en actitud acadèmica. —*Monsieur Untel*,—va dir MARGOT fent la presentació. —*Mademoiselle Choupette*...—I ja'm tenen a mi besant la mà mullada d'aquella Eva a qui desitjaria besar moltes altres coses. Rès. Que Choupette havia arribat de París i era qüestió de que MARGOT i jo l'acompanyessim als balls d'mascaretes d'aquella nit. I ja'm tenen a mi portant a dugues senyores del braç, rodant per aquests móns de Deu. Es una fatalitat... Es clar; els que ho veuen se pensen qui sab què i tinc una fama de *corrido* i de *mátalas callando*, que creguin que no me la mereixo. Les vaig portar a alguns dels concerts del carrer Nou: en un d'aquets, Choupette es va admirar de la cursileria de les dames compatriotes seves i de l'*enbonpoint* de les floristes. —*Mais toutes les fleuristes sont grosses ici*,—dèia Choupette. (I és que avans Choupette havia vist també la florista d'un altre concert del carrer de la Unió).—Jo, en qüestió de floristes, estic per l'*Africa*,—vaig dir a

MARGOT.—*Qu'est ce qui se passe en Afrique?*—preguntà Choupette. I vàrem tenir d'explicar-li que Africa era'l nem d'una altre florista molt simpàica d'un concert del Paral·lel. Després anàrem a un establiment de la Rambla convertit aquell dia en taverna d'apaches... i vegin lo que és el representar les coses *a lo vivo*. Choupette es cregué trovar-se entre apaches de debò, va agafar por i sen va volguer anar tot seguit. Nosaltres li dèiem que molts dels que eren allà eren gent decenta, però que anaven disfresats. —*Pas possible*,—ens dèia ella,—*la seule personne qui n'est pas apache, malgré son déguisement, c'est Amélie Meyer d'Arce, celle-là je la connais de Paris... mais tout le reste, tant hommes que femmes, ça se voit bien, ça sont des types des barrières*... I no la vàrem poguer treure d'aquí.

Per a reposar una mica entràrem a fer ressupò a un Restaurant d'allà al costat; allà hauriem estat tranquils, sino hi hagués hagut un anglès borratxo que cridava constantement:—*Aquí está el Obispo de Barcelona!*... ¿No? . . ¿Porqué lo digo yo!—I una penya d'intel·lectuals *margotistes* el chorejava fent el gog:—*Bub! bub! bub!*—En l'altra sala una penya d'*habitués* discutia sobre la guerra a grans crits, matisant la discussió amb riallades aixordadores; un de la colla dèia:—Els alemanys han inventat uns submarins que de tan depreça que van no poden ser submarins: per la força de la velocitat surten de l'aigua i corren cinc minuts a deu metres sobre del mar com si fossin aeroplans.—I aquí una de rialles i d'esternuts i de tussir a causa de les rialles i de llençar sorollosament gargallades per terra, a causa de la tòs i dels esternuts, que fèia fredat. Rès, que la pobre Choupette, acostumada a París, que tothom parla en tò baix, menys els jubeus, ens dèia esverada:—*Mais, est ce que ceux-là sont des apaches aussi, déguisés en gents comme il faut?*...

INCOGNIT

Dibuix den Pal

Un aristocrata de tres dies.

—Ja ho veus, avui soc Conda i demà llimpiaré cloaques.

Parlant amb el Sr. Carnaval i Esposa

NOARA que no ho creguin, el Carnaval, es una persona. Hi ha gent que no creuen en Deu, ni en el talent d'En Cambó, ni en la victòria de França. Per això hi ha gent que no creu amb l'existència del senyor Carnaval. I existeix. I n'hi ha un a Niça, un a París i un a València. — Avans n'hi havia un a Reus. — No han sentit parlar del Carnaval de Niça, i del de París, i del de València?.. Ara, el de València, el tenim a Barcelona. És lerrouxista i amic d'En Vinaixa. En Vinaixa li va dir:

— Chè, Carnaval, deixat de falles i mandonguilles i vina *ací*. Tu *voràs* com seràs *rechidor!*..

I el Carnaval va venir. I ja'l tenim. Té torre, té cotxe i va al *Lion* a la penya d'En Mir i Miró. És amic d'els «Ulled and Family» i del ex-plendit Perico Figueras. Devegades tot sol se fa *El Día Gráfico* — aquell pobret diari que's mor d'anèmia intel·lectual. És amic del Governador i va votar la candidatura d'En Pérez de Rozas — secretari dels tranvies; secretari d'En Foronda, secretari de *El Liberal*, secretari de les *Casas Baratas*, (model Pere B. Tarragó, secretari de tot Catalunya) — per a la Presidència de l'Associació de la Premsa Diària. El Carnaval és va casar a casa nostra. Se va casar amb la senyora Misèria. I ja tenim establert a Barcelona el matrimoni Carnaval i Misèria que, Mare de Deu!.. els fills blenorragics que'ns donarà...

El Carnaval va dir-me:

— No estic descontent... A Barcelona soc feliç perquè tinc amics els botiguers... Rès, cada dia camisa nova... Totes les camiseries de Barcelona han vingut a invitar-me... Un senyor posa botiga, i ja se sap... A fer un ball de màscares... I quins balls! Uns balls amb modosi... Uns balls per a barcelonins: tristos i amb fanc — no s'ha fixat que sempre plou a l'entrada dels meus salons?.. Cregui: La Bombi, l'Espanol l'Iris, totes les meves residències, sempre estan brutes de fanc... Però no's pensi, també soc amic dels artistes... Aquells artistes súbdits d'En Vázquez fan ball al «Novitats»... I quin ball!.. En Vázquez i els seus amics volen anar disfregats de pintors de fama... En Rusinyol de home alegre... En Moraguetes de xicot d'ingeni... La Jordi de Salomé... La Xirgu de *Heraldo de Madrid*... En Borràs de catalanista... En Cambó de *corredor de comercio*... Els redactors de *La Public* de diari anglès. Rès, un èxit..

Dibuix atribuït a en Pasarell

— És de vostè aquest nas?

— Si senyora, i de vostè.

Després d'una pausa va afegir:

— No més em farà por la senyora... Mirisse-la... Està en aquell recó... Té un volant de consums que no li dóna per casos del set i mig — a propòsit; En Morote anirà disfregat de mig i En Bravo de set. — No li farà pena la meua senyora?... Cada nit llegeix *El Liberal*. Cada nit s'empassa tot allò de: «*Nos amenaza el hambre, la miseria, las botas en las nubes, los calzoncillos en los cielos, el pan es cosa del planeta Marte...*» I la tinc tota esfereïda. L'any passat fins me va dir: «Mira Carnaval, no siguis tanoca, que si vas al Passeig de Gràcia té posaré una bomba sota la carroça...»

Quina degeneració!.. Avans les bombes eren per a fer mal a reis, ministres o a l'Hostia divina del Corpus... Ara van contra'l Carnaval... Una cosa tan seria com les bombes contra una cosa tan alegre com jo... Que li sembla?..

— ...?

— ...I és que començo a ésser personatge vell i decoratiu... Això de decoratiu no va pels cartells que m'han fet els joves pintors de Barcelona... Que no ha vist el d'En Capuz!.. Allò és una sanfaina de càn Biel... I, el d'En Fontanals?.. Allò és un cop de puny a la vista. Faci la prova!..

Rès, rès, que'm tindrà de fer clerical... amic de freres i monjes i majordones... Fóra una mena d'escolà... Un escolà que quan el capellà digués:

— *Dominus vobiscum...*

Jo li respondria:

— Digui guardia, ont cau el carrer Quintana?

— Ja he *diquelat* ahont van vostès. A menjar ostres a

LA OSTRERA MODERNA: Quintana, 7.

OSTRES I MARISCOS

VENDA I DEGUSTACIÓ

OBERT DIA I NIT

— Nada, nada, hem de fer broma... — com va dir el gran i etern Fontdevila.

— I és que'm torno vell — va afegir el Carnaval — ja ho veu, l'any passat no més varen fer riurer les paraules que'l gueto Tiago va posar en el seu carro. «En casa no comemos pero nos reimos mucho...»

El senyor Carnaval va dir a la de casa:

— Aixecat, no badallis i posa taula que avui MARGOT sopa amb nosaltres.

I varem sopar. Va ésser un menú de ball de Carnaval:

Ostres, $\frac{1}{2}$, dotsena.	1'50
Bistec	1'00
Ví de la casa	0'75
Postres	0'50
Una copa de xampany	0'50
	3'75

3'75!... I aquest 3'75 el tenia clavat al front el nostre Carnaval.

Perquè no tenim més que 3'75 d'alegria. L'entrada al ball la dona un amic periodista que ens deu un duro. De serpentines arpleguem de terra les que En Olivella i tres directors de mercat tiren desde'l seu *palco*. De confetti com que és anti-higiènic no'n comprem... Ballèm. A la *pareja* no li comprem carmetles per a que no se n'hi en vagi l'*apetito*... A la mitja hora — l'hora del *apetito* — fem com aquell que va a orinar i ens entaulem davant del 3'75...

I és que no podem passar dels 3'75...

Per 3'75 dona i propina, teatre, cafè i puro, tres obres i pico d'En Rusinyol — edició López — una brutalitat d'*Esquelles*, un mai s'acaba de diaris, tota una *tournee* en tranvia desde Colón al Tibi i a les Planes, i a Sarrià, i al Clot, i a la Barceloneta...

3'75!.. 3'75!.. Mai arribem a les 4 pecetes... El dia que a Barcelona se gastin 4 pecetes en Carnaval; es declararà la *huelga* general, el Papa ens escomunicarà i potser hi haurà un terratrèmol.

EL GABRETER AUDAC

...que Malatzoff n'est pas content parce que MARGOT ne s'est jamais occupé de lui (une fois, mon cher. Ce n'est pas étonnant, car il est si bon garçon, il danse si bien... buis, comme il n'apas de vice connu, il ne donne pas lieu à ce qu'on en parle. Mais si un jour il se lance à un vice ou à une aventure quelconque il peut être sûr qu'il sera servi...

***

...que Dyna dite Mlle. *Delirios*, qui est à Valls en ce moment; a dû renoncer pour quelque temps à prendre de la *coco*, car les pharmaciens de ce patelin-là devenaient fous de stupeur à la demande de ce produit par la belle. Elle a dû se faire envoyer le dit stupéfiant. Cependant, Dyna et Geo-del-Born; son compagnon de voyage, ont tous les deux beaucoup de succès.

***

...que la belle «chiqueuse» Lison, devient de jour en jour amoureuse de la marchande de billets... la rage commence à s'emparer du Bibelot... c'est à dire: de la *Coupée en cire* du «Musée Grévin».

***

...que dans les loges supérieures de l'*Eden* se passent des choses très drôles. Quelle explication pourrait nous donner a ce sujet la très gentille Gl. r. N. r d.?

***

...qu'a la Buena Sombra vient de se constituer un groupe amical appelé «Dorita». Ces dames ont pour but faire une suscription et réunir ainsi les fonds nécessaires pour ériger un monument a «Dorita» type essentiellement «Zuloagien».

SANS-SOUCI

JA HA OBERT LA GRAN SASTRERIA

* * * F. MORELL T. DURANGO * * *

RAMBLA DE CATALUNYA, 40

VESTIM BÉ, BÓ I BARATO

Trajos tais desde 35 a 40 pessetes-Fels a mida desde 60 a 100-Ermilles fantasia desde 8-Pantalóns desde 15-Trajos sport 60 Uniformes de toles classes a preus especials-Impermeables-Gran assortit de camiseria i corbateria-Panyos del país i estrangers

Dibuix den Fal

EL QUE VA DE BURRO

—M'hi trobo bé a sota d'aquesta pell; em sembla que ja no me la treuré més.

El darrer assalt

*Memories íntimes de
un pare de família.*

Avui es el dia, sí, avui es el dia. Ja tinc el saló guarnit amb tots els retrats de la família i altres que no son de la família però que podrien serho. Tinc dugues filles que com totes les filles de tots els pares volen casarse i volen casarse per la Iglesia; jo amb això de la Iglesia no hi crec però faig veure que hi crec perquè dona certa importància i augmenta la gratificació anyal. Les dugues filles son rosses com el aràm i seques com la moixama; això vol dir que son amoixamades i que'm costarà de trovarlos hi casador i que si en trovo hauré de passar amb tot.

Ja tinc el gramofon preparat sobre d'aquella cònsola llegada pel meu pare; pobretal es màrtir! jo tampoc crec en el gramofon perquè no soc filarmònic i no m'agraden les veus de nas, però les *nenes* s'hi empenyaren i jo també me vaig empenyar per a comprarlo.

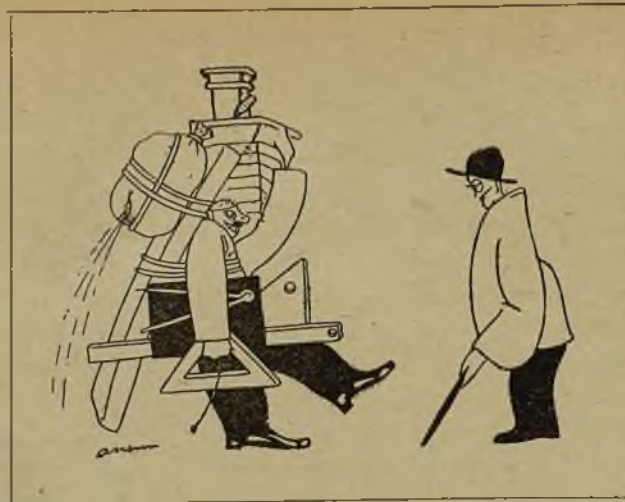
La dona que'ns fa les feines ens ha fet 100 croquetes de Santa Teresa i també m'ha fet un licor de llet que si no puja al cap com el ví ranci tampoc baixa als peus com l'aigua... crec que'ls invitats quedaran contents. Jo mateix m'he arreglat la il·luminació amb bombetes que he desmuntat del despatx, amb la complacència dels moços i amb la condició de tornarles. Un meritori traçut m'ha ajudat a fer els empalmes del fil-ferro; penjades com peres lluminoses semblen fruites que's moren de tristesa anyorant frondositats verdes!...

Jo també estic trist com les peres i no hi ha res més trist que una pera trista... quina tristesa!

***

Ja hi som!.. ja hi hem sigut!! ja ha passat la nuvolada!! Han vingut els vehins; els amics dels vehins i els vehins dels amics; l'un, vestit de *conde* del segle XVI ha sigut interpretat com un patge florentí; aquesta interpretació l'ha feta una vehina que feia poesies per a *Feminal*.

En *Si es Servida*, l'adroguer de baix de casa, ha comparegut disfregat de dimoni, d'aquells dimonis rebregats i que porten la sevatrística a la quia, laça com la de un gos sense amo i sense esperances de tenir-ne; a la entrada, ha volgut fer broma i per la falta

Dibuix den Anem

—Caràm, i de que va disfregat vostè, tan carregat?
—Sí, miri, d'arquitecte.

de costum de ferne s'ha entrebancat i m'ha trencat aquella figura reconera, que figuraba *El pescador de Venecia*; després, d'un salt desgarbat m'ha arrencat el sistema il·luminatori i tot ha anat allà ont ell deuria ésser... al infern!

Les nenes del pis de sota anaven de Colombines, aquestes Colombines que son les Colombines dels Dolors!... un pretendent de la meua filla gran, pianista de *Cine* ha vingut de *indio* i durant tota la nit ha fet l'ídem grinyolant com un cadell i com un cadell ensenyant la *pastosa* a totes les femelles. Les meves *nenes* anaven de pastores... ho haig de dir... eren tristes; eren pastores de la gana; pastores en busca, no de pastors somrients i satisfets, sino de remats per a devorarlos!.. jo, he tingut la humorada de disfregar-me de Sota de Bastos...

***

Tot ha passat... les croquetes devorades, el licor llepat fins la darrera gota i quatre tovallons de menys; les peres trencades i el lloro mort de un fart de juli-vert que un bromista li ficà dintre la gavia per a que s'atipés d'alguna cosa...

Estic de doll el lloro ha mort!! l'únic consol de la meua vida; perquè al menys aquest era mut i no feia altra cosa que gronxarse amb aire aburrit i somnolent... jo hauria preferit que se m'haguessin mort les *nenes*!!!...

Manelet.—No, *Rosita*, nó, tú estimes un altre home!

Rosita.—T'equivoques, *Manelet*, mentres tinguís tant gust amb les corbates seré teva únicament.

Manelet.—(Apart).—Gracies Camiseria Bellfort Gracies!

Camiseria Bellfort

Call, 3 i 5

SUCURSAL, ARCS, 2

Bon gust, genres inmillorables i bons

Les nits del carnestoltes al "Gran Imperio"

Si els *corridos* sapiguessin el pà que s'hi dona al feude d'en Canela, hi hauria quia a la porta. Aquestes nits de carnestoltes, al *Gran Imperio* fan ball a tot drap, no planyent-hi res. No podia ésser d'altre manera ocupant la presidència de l'establiment la nostra estimada amiga, la Caterina, que per assegurar-se de la bondat de les viandes que's serveixen, va ella mateixa a plaça.

Al *Gran Imperio*'s balla clàssic. Res de tangos ni de fox-trotts; americanes de mig sant Cristó o schotis de rejola. Al comensar i al acabar, valç rodats fins que l'última parella no pot dir fava. No comprenem com després d'aquell ballar desenfrenat, els *corridos* poden fer el fet. I el fan: no hi ha cap dupte. Aquelles avant-lloctges que'n saben de coses! Allà la *Santitos* i la germana de la *Santitos* i la Gentil Barretina (corrupció del veritable nom «Gentil Aretina» deguda a un parent nostre que no ha estat mai a Italia) i totes les altres angelicals criatures d'aquella santa casa tornen les nits hores, i les hores minuts i el minuts segons... El gremi de la merceria hi es tot. La penya del continental presidida per l'Oso blanco tampoc hi falta. De mica en mica el Gran Imperio serà *el salón preferido por la aristocracia barcelonesa*. Els botones vestits d'almirant fan guardia davant dels palcos a pela l'hora... I en aquella atmòsfera de gracia, d'alegría, de sal i de *grimegia* les hores passen que un no sen adona.

Però la gloria cabdal de l'establiment es l'Anita Puig, filla d'Alaró (Isles Balears) i coneguda per la Camelia. Balla mellor que la *Germaine* de Cuba, i es més elegante que la Ibañez. Cada dia està més maca. Al seu costat, satisfet, radiant, esplèndid, no hi falta mai l'Agustinet, honra del Pla de Palacio l'any 86 i fabricant de billets de banc a la República Argentina. Ell se la mira amb *sangre al ojo* i li diu: *Ché, tigre!*—Al dir això apreta les dents com si fés la mort d'en Zacconi als «Espectres».

Aquets amors de l'Agustinet i la Camelia ja fa estona que duren, i lo que duraran, perquè tots dos estan lo que en criollo sen diu *encamotados*. Abans era ell sol l'*encamotado*. Però d'ensà que de resultes d'una excessiva afició a la música de carrer, l'Agustinet va dedicar-se al massatge violent de la estimada: ella devingué boja d'amor per ell i li digué—*Apache, ¿me quieres?* Ell feu que sí i l'idili recomensà per no estroncar-se mai més. L'altre dia l'Agustinet ens donava concells: *Si no quieres que te embromen i te echen un guipo, mételes una paliza cada día...*

Galeria de dónes hermoses

la Requena.

Si hi ha alguna dona que tingui dret a ésser inclosa en la nostra Galeria es la *Lolita* Requena, la dona més maca, indiscutiblement, del mig món barceloní. No descriurem pas la bellesa física de la *Lolita* per tres raons:

- a) Perquè no acabariem mai.
- b) Perquè es coneguda i reconeguda per tothom.
- c) Perquè la nostra descripció fora incompleta, mancant-nos, com per dissort ens manquen, alguns elements de judici importantíssims.

Per lo demés, podem dir que la Requena te are vintivuit anys i es per lo tant lo que en el Codig penal i a la Esquerra del aixamplis se diu «una menor» si se la compara amb la majoria de les propies de categoria.

La Requena va debutar a Barcelona. L'*Alcázar Español* tingué l'honor de que en ell dongués els primers passos artístics la nostra dolça biografiada. En Baltasar, i no diem el seu cognom perquè es el mateix d'un passatge de Barcelona, la va llessar, enviantla a París per a que la acabessin d'embarnicar. Allà feu parella amb el nostre estimadíssim amic l'Enric Carriles. Retornada al Born, la Requena segueix sempre amb en Baltasar, fidel com una dona lletja. Nosaltres, de tota fairsó hem averiguat tres relliscades en la seva vida galant. Cal dir que no parlem d'ara. La una fou amb l'Oficial de quota, l'altre amb un ciutadà que no volem anomenar perquè té'l cop de punys privat, i la tercera amb el Petroni dels adolescents.

La Requena es una veritable artista. Admira i collecciona antiguitats com una heroina dannunziana. No cal dir que la enganyen tant com volen. Te una gran devoció per la música i va als concerts de pianola. Quan renega ho fa més fort que la Xerrapeta.

GRAN TEATRE ESPANYOL

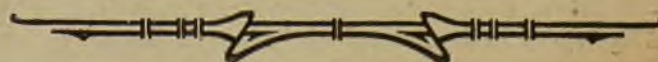
4 Unics i Elegants balls de disfresces 4

VIDAL

PER a ELS DISSABTES 3, 10 i 17 i EL DIMARS 20 FEBRER

AVUI DISSABTE, Tercer Ball.

Per a títols i localitats—Casa VIDAL—Rambla de les Flors, 12, Camiseria i en aquest Teatre.

NITS de "MARGOT"

Amics meus; estem en plè Carnaval, en plena boigèria, en plè periode constructiu! Aquesta setmana he fet set vegades el salt, un salt, dos salts, tres salts, quatre salts, etz; fins a set salts. Plena de bons desitjos he anat recorrent balls; *el vell*, com tots els vells ha tingut poagre i ademès, la prohibició terminant de la seva dòna, de sortir de casa en aquests dies!...

Amb les meves amigues he anat a tots els balls desde el més fi fins al més groixut!

La Niña de los Fajos de la Buena Sombra

Al «Barcelonès» hi hem fet *grimeja* de la bona. El Sr. Vidal, home experimentat, ha tingut un èxit. Aquest any hi hem trovat a faltar la colla den Mingo; aquell cap de colla que tant ho animava; no obstant; hi hem rigut, disfrutant de valent... allà en Doba, en Met, en Minguet y en Llastics amb les seves propies, hi feren un devassall de Codorniu; la Banda; tocant aquells balls xirois i recargolats que son la corona d'aquesta meca del *corrit* amb possibles.

Al *Alcázar* lo de sempre; les dones; aquelles artis-

La Perla Cartagenera de l'Alcázar

tes que totes tenen nom d'oues, vestides com cada any i fent lo de cada any: tirar *confetti*. Xampany; també molt, i *torrades* també.

Ah! en els *nichos* de dalt, la mateixa cridoria i el mateix espetec de *xiscles* i *renecs* de sempre.

Al *Edèn*, la cosa va més fina perquè la concurrència també s'ho porta. Allà en Camps Margarit, heroe dels Cines, amb la seva propia disfregada de «Viuda Alegre»; en Palà disfregat de «Gegant Goliath» i en

Dibuix d'En Jou

— Et va agradar el ball?

— Oh, molt! vaig sopar per tota la setmana.

Valeri de «Poeta de St. Martí de Provençals». Les dònes; totes, amb aquell aire de fades demsenjades que'ls dona l'ambient de l'*Edèn*; totes semblen Comteses d'opereta Vienesa.

La *Phalène* anava disfregada de ballarina macabra i portava aquella calavera irònica i aquell colom voluptuós... Portava, com sempre, el llombrigo plè de vesses.

Al *Folies* la *Perlita* anava de «Ninfa Egeria», la *Nacra* de egipcia de la època de Cleopatra, la *Maja de Rumbo* de Antonio, la *Luzbelina* de «Cyrano de Bergerac»; el *régisseur* anava amb tota propietat; de «Xato dels Encants»; en *Cimarra* de *gaucho* trist i desenganyat i *Pedrin* de «Ganimedes»...

A «Novetats» lo de cada any: tota la crema de les *querides* i tota la flor dels *queridos*; gran profusió de *confetti* i serpentines i algún disgust entre mullers que trovaven als marits en plè desenfrè libidinós... Oh «Novetats»; fàbrica de divorcis i borsa d'amistaments; salut!...

CYRANO

La Phalène, el cap d'En Perdiueta i el colomí... sense cols

Els balls de "pataco"

Els balls de carnestoltes ja se sap que son balls de garbuix però els de la *Bohemia* i de la *Paloma* son quelcòm més que tot això. Son balls... apocalíptics, una mena de balls... de *Josafat*, amb trompetes que sense ésser d'àngel de la justícia divina; son cridaneres tant o més, i amb redoblants i bombos que imiten i potser sobrepujen aquella veu de trò que, segons hem llegit; se sentirà a l'hora del Judici final. Perquè l'imitació resulti més exacta fins moltes vegades se sent soroll d'ossets...

Un ball de disfreses de la *Bohemia* o del *Venus Sport*—per mal nom la *Paloma*—equivaleix a una visita al *frente* de batalla, però no a un *frente* ensopit d'aquells que ja son apropòsit per a que'ls visitin senyors i senyores, no, sino un *frente* en plena activitat que vol dir amb canons que fan soroll,—els canons no'l fan propiament, sino els projectils—i amb ametralladores que repiquen com unes castanyoles mecàniques i amb crits de soldat i urlaments de l'enemic acossat, etc., etc.; no segueixo per no semblar l'Armando Guerra.

Hi ha un lloc ont tothom súa de valent: les fàbriques del vidre. Hi ha un moment a la vida en el que tot mortal trenca el suor—l'hora inesperada de la mort que'ns sobta—doncs més que a la fàbrica de vidre i més que en la mort mateixa; no hi ha ningú que no s'ii a la *Bohemia* en un ball de carnestoltes. Les carcanades et passen pel davant com en pel·lícula vivent, els clatells peluts i empolvats i les piteres molsudes s'et passejen per la vista en un torbellí ximple de quadro cubista, confoses amb braços de carnicera que te carn vermella de butifarra, amb galtes enceses de planxadora que fa de les seves i de les altres, amb ulls esbarriats que ja no veuen rès, amb costats monumentals de fragata vella i amb cames garrelles i groixudes com trompes d'elefant; tot això barrejat amb llustrina vermella i galons *anats a menos*, amb sarrell de pantalla i amb gasses de mosquitera i amb un daltabaix de bombos, platerets i fiscorn i xiscles de flauta esbojarrada i crits estridents de clarinet que semblen de polí alocat... De tant en tant passa una República amb unes galtes de pà de ral que enamoren, després una *Maruxa* amb bestiar i tot... una *jockey* (amb cavalls?) un astròlec... un dominó, un altre dominó, un altre i vinticinque més i encare un altre i després... vinticinque més i un altre i tres més... un bebé, un altre bebé i ànar fent de bebés... fins a dos mil. I are't donen

una empenta per aquí; are't donen una altre empenta per là. S'et fica un pit a la boca; un colze t'arrenca els cabells. Et cauen paperets al llombrigo; el nàs se t'asseca. Estàs aixordat. Una vella et trepitja...

Al endemà vas pel carrer i una noia ullerosa i cansada, escabellada i lassa de braços, sents com diu a una altre:

—Ens vam divertir més ahir a la *Bohemia*! dues orquestes, dues! Vàrem ballar fins a la set del dematí...

L'assalt del "Japonès"

Tingué lloc el dilluns a la nit. Eren els assaltants un sastre, un bilbaí, un baró, un *tennisman* i un devanter centro. Havien anat a celebrar un xefis a càl Joan. El menú fou senzillíssim: arroc i mansanilla, més mansanilla que arroc. La mansanilla resultà mortal de necessitat i els cinc companys assaltaren el saló del *sanyó* Papitu. La entrada dels barbres a Roma no fou rès al costat de la seva irrupció en el «Japonès». El devanter centro anava a coll i be del bilbaí. El sastre cridava, el baró tirava veri. El *tennisman* fèia salts mortals i encabat tots s'estiraven a terra fent el mort. Les dones estaven espaordides. La *Teresita* demanava auxili. La Ramoneta s'amagà al W. C. i la Mimí corregué a refugiar-se sota la taula del set i mig. Sols la penya hispano-argentina, presidida per la Carme Martí, sapigué fer els honors de la casa i delegà an el Fardassa per a que fés de comissió d'obsequis.

A tot això, la *juerga* seguí. A la Mercedes li varen fer mal bé la cama dreta, tenint-hi d'intervenir la representació del cos Mèdic Municipal. El *tennisman* i el bilbaí feren *match* de boxe a pinya seca. El baró deia: «*Yo correcto siempre!*». A l'últim, a causa de l'encariment de les subsistències varen baixar a beure cazalla a Canaletes. Encabat tornaren a pujar al «Japonès». El *tennisman* per a evitar moles-ties i confusions se va tallar la friolera de la camisa.

El Fardassa estava enternit. No més fèia que dir: *Esto es garufear, como en la Argentina. Así son los criollos, hermano...*

A l'última hora a la butxaca del *tennisman* varen trobar una llagosta sencera.

PAS POSSIBLE!!

TWO-STEP

Darrera creació del Professor WORSLEY

Editat per la «Unió Musical Espanyola», abans DOTESIO

PORTAL DEL ÀNGEL, 113 - BARCELONA

Animals de pluma

A Barcelona hi ha molta *viràm* o bestiar de pluma que té esperons i cresta i gallejaa i fa *ki-ka-ra-kiki!*... però no n'hi ha que voli ni tan sols un modest vol de gallina, que en un esforç va d'un saltadó al altre. Tots caminen ran de terra com els gripaus o els cargols. Porten cresta per a despistar.

Avui, com que ens hem llevat de *mala bojandà* ens en volem menjar uns quants.

EN JORDANA

Escriu al *Diluvio*. És lo que ell diu: —Després de mi *Diluvio!*...— Quan va venir la companyia parisina de Le Bargy, mai dirieu què va trobar? Doncs, en una crítica (!) teatral del diari de les senyores que desitjen protecció, deia amb un tupè inconcebible, que aquells còmics anaven molt bé però que tenien una pronunciació francesa detestable.

I li digué a un amic.

—Vaya, que no'ls entenia, ja t'ho diré!

Es clar que no'ls entenia!...

L'ARGILA

Una vegada hi havia un senyoret — diem senyoret perquè era un senyor petit — que arribà a director de «El Día Gráfico», aquell diari del carrer de la Boqueria que fa tanta pudor; l'Argila o el senyor Argila.

El senyor Argila es un senyor que va estar una temporada al Cairo. La seva obra capdal consisteix en haver brenat dues vegades al peu de les Piràmides. Per aquest fetdevingué piramidal.

Quan feia de director del *Gráfico* — una de les moltes tonteries de Don Roman Fabra — un dia li digué un redactor:

— Ara que fem el número de Nadal hauríem de publicar *La Noche Buena*, de Figaro.

— De Figaro? No home—digué ell,—per haver-lo de traduir no val la pena...

—No, si vui dir del periodista Figaro, l'espanyol...

— Ah, de l'espanyol... Demanaria massa per l'article.

El redactor que parlava amb el senyor Argila va caure en basca...

L'URRECHA

Un filòsof diu que els literats revelen en el seu estil els seus gustos peculiars. Si això és cert, are

comprenem perquè l'Urrecha; — aquell vista d'aduanes que ja va revisar les maletes de Colón quan tornà de les Ameriques—té tanta afició a una senyora determinada. Certament hi ha una semblança tremenda entre el seu *genero* literari i aquella senyora. Tothom sab que l'Urrecha es un senyor que escriu coses que fan riure, oi? Doncs no hem pas de dir com és la senyora de *marras*. Igual, igual que lo que ell escriu. És del *genero jocos burlesco*.

DON JUAN DEL BARCO

A «Las Noticias»—aquell periodie que sembla un armari d'adroguer plè de notícies—hi ha un director que es diu *nada menos* que Don Juan del Barco. No sabem pas com tindrà la *quilla* aquest barco que dues vegades que ha fet eleccions ja ha anat a l'aigua, això es, ha naufragat.

Don Juan del Barco és un senyor que té una por tremenda a n'en Roldós. En Roldós és el propietari de «Las Noticias». Hi ha qui té una casa de pagès, hi ha qui té almanacs o cubes, hi ha qui té una botiga de gèneros de punt. En Roldós té «Las Noticias». Per ell, aquell periodie és com una taverna o un quiosco a la rambla. El seu ideal suprem es anar de cara al calaix, però tracta als redactors com si fossin meritoris i a don Juan del Balandro com si fos el principal, l'encarregat o el *gerente*, motiu per el qual, don Juan té una por terrible a n'en Roldós.

Dones bé; don Juan, quan reb cartes agradables d'elogi, les guarda sobre la taula. Què en Roldós hi entra alegre i tranquil, don Juan no diu res de les cartes i *tutti contenti*, però, que en Roldós hi entra enfadat o amb una carta de queixa disposat a estirar les orelles del director; allavorens don Juan, com que ja'l veu venir, li diu avans que ell desboti:—Mire, señor Roldós, la carta que acabo de recibir, vea, vea; como nos elogia...

I es clar, devant d'allò en Roldós ja no pot cridar tant...

IDEAL

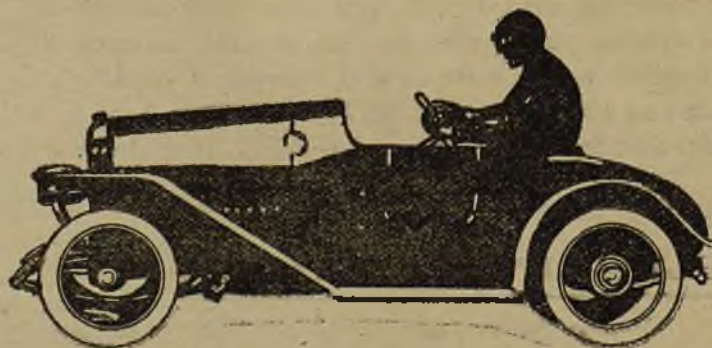
COTXET-AUTOMÒVIL

Gran premi a la carrera 2.ª volta a Catalunya

2 COPIES PLATA. PREMIS EXCEPCIONALS.

AQUEST COTXET ES L'ADOPTAT DEFINITIVAMENT PELS SPORTMENS

TALLERS HERETES. S. A. BARCELONA, SALÓ DE EXPOSICIÓ I VENDA: PASSEIG DE GRACIA 90

Casa Cortés

COMTE ASSALT, 13

BARCELONA

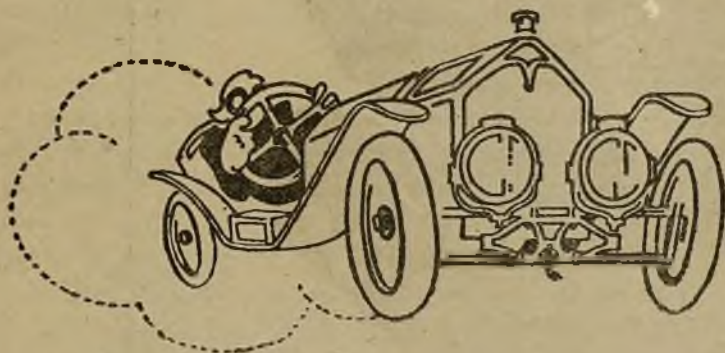
Perfumeria del País
i Extranger

- Guants, Bisuteria -
Vanus, etc., etc.

La casa millor assor-
tida i la que ven
més barato

REGALS OBIC

—Tot home que sab la seva obligació porta l'amigueta a proveir a la Casa Cortés. Nota: Els lloros no hi compren.

DAVID

DAVID

DAVID

DAVID

DAVID

POLICLINICA

Tallers, 55 i 57, pral.

UROLOGIA - AVARIOSIS i PELL

PELUQUERIA "LEON DE ORO"

DE

ANTON VICENS

SERVEI ANTISÉPTIC ESMERAT

ABONOS: 10 Servels a 2 ptes. i a preus convencionals
Servei Permanent Masatge Eléctric

Compte del Assalt, 22.-BARCELONA

LA RESERVA

Informes i vigíances, secrets particulars

DETECTIVES

Averiguacions, Consultori Jurídic

Cobro de crèdits sense gastos per l'otree-

der-Agents y correspondents en tot el mon

Director: E. GALIANA

(Detective)

57 FERNANDO, 57

GONOROL SANTALOL SOL

Principi actiu de la essencia de Sàndal. Medicació
segura, i de resultats immediats en la curació de la
blenorragia, cistitis i albúmina.

Mètode senzill i econòmic

VENTA EN TOTES LES FARMACIES

DIPÓSIT: FARMACIA SOL, CORTS, 606

Dibuix de Poste

—Brindo per a que'ns veiem tota la vida com en aquest moment, fent braçet i juntes les dues cares...